

Веснянка

Яків Щоголів

Слалась тая стежечка та садком,
Що стрілася дівчина з козаком;
Тоді ж мої ніженьки тряслися,
А він казав: "Дівчино, не бійся!"

Зацвітали яблуні у садку,
Як шила я хусточку козаку;
Шила йому хусточку з каймою,
А він обняв дівчину рукою.

Іду було стежкою — уморюсь,
Чи котиться сонечко — подивлюсь;
Бо все тільки з зореньки я й ждала,
Щоб темная ніченька настала.

Зійде було зіронька угорі,
Я кажу їй: срібная, не гори!
Не слухала зіронька — горіла,
А я таки милого любила!

Та вже ж тії яблуні одцвіли,
А любові стежечку перейшли;
Стала стежка травкою вростати,
Я не стала милого стрівати.

І тепер тій зіроньці угорі
Я кажу: срібная, не гори!
Не слухає зіронька — палає,
Та вже ж мого милого немає!

1877